

Do pražského Akcentu v úterý 14. ledna na Mladou folkovou krev mě nepřivedla jen zvědavost. Koncerty "hvězd" či zavedených kapel a jednotlivců si hudbymilovní návštěvníci zpravidla dopřejí. Ale, zda, kdo a proč chodí či nechodí na mladé, začínající muzikanty? Možné důvody diváckého nezájmu se pokusil pojmenovat Miloš Keller v článku Oni na nás nechodí 22. listopadu 2002 na Internetfolku. K písňové tvorbě je celkem shovívavý, ostatně mladí se teprve probouzejí. Poukazuje na formální stránky jejich pódiové prezentace. Slabá dramaturgie - řazení písniček, nepřipravený jevištní projev, oblečení. Nikoho nejmenuje, platí to obecně. Článek vyvolal kilometrovou diskusi souhlasných i nesouhlasných názorů, posléze osobních útoků a slovíčkaření. Miloš Keller vytýká autorům reportáží, že si uvedených chyb nevšímají. Tak jsem hozenou rukavici zvedla a vydala se na koncert tří mladých písničkářek, Magdu Brožkovou z Turnova, Martinu Trchovou z Prahy a Žofii Kabelkovou z Jihlavy. Sál byl zaplněn asi z jedné čtvrtiny, diváctvo tvořili příbuzní účinkujících, kamarádi, stálí návštěvníci a několik zvědavců, včetně mne.

Program byl avizován jako rejdní čarodějnic a skutečně, na nasvícenou scénu představující spíše neuklizený dívčí pokoj než ježibabí doupě, se přikradly tři příšerky. Společně si zazpívaly úvodní čarodějnickou píseň a pak vystoupily každá ve svých samostatných blocích. První odložila hyzdící propriety Magda Brožková. Slibný začátek měl první vydařené pokračování. Magda upoutává hlubším hlasem, na kytaru hraje zostrá, převážně beglajtem, texty samozřejmě o lásce, přesto nepostrádají vtip i nadhled. Pochlubila se dokončováním své desky ve studiu Good Day Records Jirky Maška a veselými historkami z natáčení. Je to energická dívka, což se projevuje i ve spojovacím slově mezi písněmi, mluví dost rychle, polyká koncovky, ale celkem to ještě šlo, její vystoupení mělo spád.

Po přestávce přišla Martina Trchová, které patřila hlavní část programu, v několika písních doprovázená Karolínou Skalníkovou na příčnou flétnu. Písničky o lásce, většinou pomalejší, v textech nápadité, se vzájemně si podobným vybrnkáváním na kytaru, dobře zahrané. Hlasek dívčí, čistý, jak už to tak bývá. Martina nezapřela svědomitou přípravu na koncert, přesto jsem začala mít problémy se soustředěním, že by spadl pověstný řemen? Rozvláčné povídání s "lostomilým" chichotáním, v němž předávala postupně Žofce Kabelkové k dvacetinám docela vtipně vymyšlené praktické dárky (cestovní koště, řidičský průkaz na koště, pravidla pro cestování na koštěti), a další převážně pomalé skladby tempo brzdilo. Martina chce být učitelkou, asi bych nyní nebyla její dobrou žačkou. Její nevýrazné podání učební látky by mě mořilo, začala bych si nejspíš pod lavicí kreslit učitelky - čarodějnice. Když se poněkolkáté ozvalo její: "Žofkó-o!", aby překvapila dalším z dárků, přála jsem si, ať jí své místo v kouzelnické komůrce konečně přenechá. Tady ani tak neselhala dramaturgie, ačkoliv méně slov i písniček bylo více, spíš režie. Tedy nic, co by se nedalo napravit.

Dívky na koštěti

Napsal uživatel Džexna
Úterý, 21 Leden 2003 13:00

Žofie Kabelková, nejostřílenější z dívek, tímto nedostatkem netrpí. Mezi písničkami zbytečně moc neplácá, hraje. Na ní je vidět, jak roste, nechává si poradit, učí se. Už se nechichotá, na kytaru se rok od roku lepší. Nejsilněji na mě zapůsobila v písniích s doprovodnou kapelou Kabela (akust. nebo el. kytara a basová kytara). Jakoby víc vynikl i její zpěv. Repertoár tématy také příliš nepřekvapuje. V písniích samozřejmě skloňuje lásku, jenže, o čem jiném by dvacetileté dívčiny měly zpívat? Ale každopádně má podle mě největší šanci dozrát a uspět.

Koncert s kratičkou přestávkou trval tři hodiny. Spokojení kamarádi a příbuzní v sále zůstali, zvědavci se rychle zvedli a odešli, včetně mne. Přijdeme příště?

Co se týče pódiové prezentace, měla jsem asi štěstí. Jistě se tak často nestává, aby měl koncert začátečníků předem danou a jasnou koncepci. Divadelní kulisy a tři vymóděné babizny, které chtěly pobavit. Sled písniček zejména u Trchové jsem již naznačila, méně by bylo více. Nebála bych se, podobně jako to udělala Žofka s písni z filmu Nejasná zpráva o konci světa zařadit i píseň jiného autora. Repertoár si dívky budou postupně rozšiřovat, doufejme o nová témata s odlišitelnými poutavými melodiemi a doprovody. Časem. V mluveném slově by neuškodilo u Brožkové zpomalit, u Trchové zrychlit, u obou zkrátit, někdy i vynechat. Náhodný divák neznal přítomné v sále, ke kterým dívky adresovaly některé poznámky, mohl mít dojem, že se ocitl na školní akademii pro SRPŠ.

Občas nám všem neuškodí vyslechnout si názory i kritické, a nehledat v nich osobní útoky, ale zamyšlení, pomoc, radu, a začínající muzikanti i cestu k diváckému úspěchu. Aby příště lidi zase přišli a bylo jich víc. Já přijdu, jsem totiž zvědavá, ale nějaký čas si počkám.

"Písničkář jen s kytarou v sobě musí mít víc než jen schopnost psát dobré písničky. Musí v něm být kousek krysaře, musí umět publikum, obrazně řečeno, hypnotizovat. Já takovou schopnost nemám?"(R. Křesťan).